

Udlevering af navnene på to sygeplejersker

En tidligere patient klagede over at Indenrigsministeriet havde afvist at pålægge Københavns Amt at udlevere navnene på to sygeplejersker der arbejdede på en psykiatrisk afdeling. Klageren ønskede at indkalde sygeplejerskerne som vidner i en sag anlagt mod tre læger.

1996-7-4

Forvaltningsret:

1121.1

11241.3

2.4

Københavns Amt havde over for Indenrigsministeriet oplyst at kvinden havde overfuset adskillige ansatte i amtet og opsøgt den behandlende skadestuelæge på dennes privatadresse. Kvinden havde løbende under sagens behandling bestridt disse oplysninger om chikane og trusler.

Indenrigsministeriet mente ikke at ministeriet kunne kritisere amtskommunens vurdering af at der forelå begrundet mistanke om at udlevering af de pågældende navne kunne medføre at de pågældende blev udsat for chikane fra kvinden. Hensynet til sygeplejerskerne begrundede således afvisningen af at udlevere navnene, jf. offentlighedslovens § 13, stk. 1, nr. 6.

Ombudsmanden udtalte at anvendelsesområdet for offentlighedslovens § 13, stk. 1, nr. 6, er meget snævert. Anvendelsen af denne bestemmelse forudsætter at undtagelse fra aktindsigt er absolut påkrævet af hensyn til beskyttelsen af private eller offentlige interesser.

Ombudsmanden mente på den baggrund at ministeriet burde have indhentet nærmere oplysninger fra amtskommunen om kvindens opførsel over for personalet, herunder søgt oplysninger direkte fra de forulempede.

Ombudsmanden henstillede til Indenrigsministeriet at sagen blev genoptaget. (J.nr. 1996-1203-409).

A klagede til mig over at Indenrigsministeriet fortsat havde stadfæstet Københavns Amts afgørelse om at nægte at udlevere navnene på to sygeplejersker. Det fremgik at A skulle bruge navnene fordi hun ønskede at indkalde sygeplejerskerne som vidner i en retssag hun havde anlagt mod tre læger. A havde tidligere klaget til mig i samme sag. I mit afsluttende brev skrev jeg:

"Efter § 4, stk. 2, i lov om Folketingets Ombudsmand kan der kun klages til ombudsmanden over en kommune (amtskommune) hvis kommunens afgørelse kan påklages til en statslig myndighed. Endvidere skal muligheden for at klage til den statslige myndighed være udnyttet. Indenrigsministeriets tilsyn med amtskommunerne anses i relation til denne bestemmelse ikke for at være en klagemyndighed.

Jeg har derfor ikke mulighed for at tage umiddelbar stilling til lovligheden af Københavns Amtskommunes dispositioner. Min undersøgelse er begrænset til at vedrøre spørgsmål om hvorvidt den udtalelse som Indenrigsministeriet har afgivet, kan give mig grundlag for kritik.

Som ministeriet har skrevet i sit brev af 12. januar 1995, er det kommunale tilsyn et legalitetstilsyn. Dette betyder at Indenrigsministeriet kun kan gribe ind over for amtskommunen hvis der foreligger en tilsidesættelse af lovgivningen (eller af gældende ret i øvrigt). Indenrigsministeriet kan således ikke tage stilling til rimeligheden eller hensigtsmæssigheden af dispositioner som en amtskommune foretager inden for lovens rammer.

Det er almindeligt antaget at oplysningen om hvilke personer der har truffet afgørelse, og hvem der har medvirket ved en sags behandling, er undergivet offentlighed, jf. reglerne om aktindsigt i offentlighedslovens § 11. Oplysningen anses for at være væsentlig for sagsforholdet, bl.a. for at vurdere habilitetsspørgsmålet. Jeg henviser til Jon Andersen mfl. Forvaltningsret (1994), s. 285, John Vogter Offentlighedsloven med kommentarer (1992), s. 188, og Juridisk formularbog, 14. udg., s. 906. Endvidere henviser jeg til afgørelserne i Ugeskrift for Retsvæsen (1988), s. 470ff, og Folketingets Ombudsmands beretning for året 1989, s. 151. Disse sager vedrørte navnlig spørgsmålet om aktindsigt i dokumenter hvor oplysningen om hvem der havde medvirket, fremgik af et dokument.

I det materiale jeg har haft til gennemsyn, findes ikke noget dokument hvoraf fremgår navnene på de to sygeplejersker der var til stede på den psykiatriske skadestue den 23. januar 1993.

Hverken Københavns Amtskommune eller Indenrigsministeriet har i afgørelsen henholdsvis udtalelsen redegjort for efter hvilke regler afslaget på at oplyse navnene på de to sygeplejersker er truffet.

I en udtalelse af 10. maj 1994 (mit j.nr. 1992-1171-813) berørte jeg spørgsmålet om hvorvidt tilsynsmyndighedernes udtalelser anses for at være afgørelser i forvaltningslovens forstand. Jeg opregnede fire tilfældegrupper. Om den gruppe som den foreliggende sag falder ind under, udtalte jeg følgende:

'b) Tilsynsrådet iværksætter en realitetsbehandling og påtager sig i den forbindelse et ansvar for sagens oplysning. Man anlægger efterfølgende en konkret, retlig vurdering af sagens spørgsmål, men udtaler, at der ikke er handlet retsstridigt fra kommunens side.

...

ad b) I denne situation - hvor tilsynsrådet foretager en konkret retlig vurdering og på grundlag heraf afslutter sagen - har tilsynsrådets udtalelse efter min opfattelse ganske klart karakter af en afgørelse i forvaltningslovens forstand.'

Efter forvaltningslovens § 22 skal en afgørelse der meddeles skriftligt, begrundes. Kun hvis afgørelsen giver parten fuldt ud medhold, gælder dette krav ikke. Forvaltningsloven indeholder i § 24 følgende bestemmelse om de krav der stilles til indholdet af en begrundelse:

'Stk. 1. En begrundelse for en afgørelse skal indeholde en henvisning til de retsregler, i henhold til hvilke afgørelsen er truffet. I det omfang, afgørelsen efter disse regler beror på et administrativt skøn, skal begrundelsen tillige angive de hovedhensyn, der har været bestemmende for skønsudøvelsen.

Stk. 2. Begrundelsen skal endvidere om fornødent indeholde en kort redegørelse for de oplysninger vedrørende sagens faktiske omstændigheder, som er tillagt væsentlig betydning for afgørelsen.

Stk. 3. ...'

Det er efter min mening kritisabelt at Indenrigsministeriet ikke i sin udtalelse af 12. januar 1995 til Dem anførte, efter hvilke regler ministeriet afviste at pålægge Københavns Amtskommune at oplyse Dem om navne og stillingsbetegnelser på de to sygeplejersker.

Jeg har i dag henstillet til ministeriet at genoptage sagen og meddele Dem en begrundelse for udtalelsen. Jeg går ud fra at ministeriet i den forbindelse nærmere redegør for om der findes dokumenter i form af vagtplaner mv. der indeholder de pågældendes navne.

Jeg har bedt ministeriet underrette mig om hvad det foretager sig i sagen.

Til Deres orientering kan jeg oplyse at De under rettens behandling af sagen har mulighed for at søge oplysningerne om navnene på de to sygeplejersker hos modparten, jf. retsplejelovens §§ 302-303 og § 344. Afgørelsen om hvorvidt Deres begæring skal efterkommes, træffes af retten."

Indenrigsministeriet genoptog på denne baggrund behandlingen af sagen. Indenrigsministeriet bad Københavns Amt om en fornyet udtalelse. Amtet udtalte i den anledning bl.a. følgende:

"... der findes en vagtplan for den psykiatriske skadestue på Amtssygehuset i Gentofte for den 23. januar 1993 indeholdende navnene på de to sygeplejersker.

Københavns Amt er generelt af den opfattelse, at man i henhold til offentlighedslovens regler normalt efter anmodning udleverer navne på de personer, der har deltaget i sagsbehandlingen eller i udøvelsen af faktisk forvaltningsvirksomhed som f.eks. læger, sygeplejersker mfl.

Amtet har imidlertid vurderet den konkrete sag som værende af en sådan karakter, at der findes begrundet formodning om, at udlevering af de omhandlede navne kan medføre, at de pågældende udsættes for chikane fra (A), der allerede har overfuset adskillige ansatte i amtet og også har opsøgt den behandlende skadestuelæge på dennes privatadresse. Amtet finder det væsentligt at beskytte privatlivets fred for de personalegrupper, der i særlig grad kan være udsat for chikane f.eks. fra patienter og pårørende på sygehusene. Derfor bærer personalet på de psykiatriske skadestuer generelt skilte, hvoraf alene fornavnet fremgår, mens personalet på de somatiske skadestuer selv afgør om kun fornavnet fremgår af skiltet til identifikation af vedkommende.

Det er dog klart, at en anmodning fra politiet eller retten om oplysning om navne på nuværende eller tidligere ansatte vil blive efterkommet.

Af sagsakterne fremgår det, at politimesteren i Lyngby i en udtalelse til justitsministeriet oplyser, at (A) og dennes søn ved Østre Landsrets dom af 11. maj 1994 er dømt for vold, og det kan yderligere oplyses, at (A) for lang tid siden har indgivet politianmeldelse mod den behandlende skadestuelæge og den ansvarlige overlæge, idet (A) i forbindelse hermed ønsker at indkalde de to sygeplejersker som vidner og derigennem få kendskab til deres identitet. Så vidt det er amtet bekendt, har anklagemyndigheden ikke rejst tiltale.

På baggrund af ovenstående er det fortsat amtets opfattelse, at navnene på de to sygeplejersker ikke bør udleveres, idet sagen findes at være af en sådan karakter, at bestemmelsen i offentlighedslovens § 11 i dette særlige tilfælde bør vige for undtagelsesbestemmelsen i lovens § 13, stk. 1, nr. 6, hvorefter aktindsigten kan begrænses i det omfang, det er nødvendigt til beskyttelse af væsentlige hensyn til private og offentlige interesser, hvor hemmeligholdelse efter forholdets særlige karakter er påkrævet."

I forbindelse med Indenrigsministeriets tidligere behandling af sagen havde Københavns Amt i brev af 10. januar 1995 oplyst følgende (som jeg også citerede i min udtalelse af 23. august 1995):

"Baggrunden for i dette særlige tilfælde ikke at udlevere navnene på de involverede personer var bl.a., at det af skadestuesedlen vedrørende (A) for den 23. januar 1993 fremgik, at politiet over for vagthavende læge, (B), bl.a. havde oplyst, at man samme dag havde fået henvendelse fra beboere i (A)'s ejendom om, at man havde set (A) komme gående hen mod en mand med en kniv i hånden.

Hertil kom, at sygehusledelsen var blevet underrettet om, at læge (B), der ikke længere var ansat på sygehuset, var blevet opsøgt på sin private bopæl af (A). Man fandt derfor at kunne frygte en personlig chikane også mod de to andre involverede personer på skadestuen. Det senere forløb i sagen har da også vist i hvilket omfang (A) utallige gange direkte har kontaktet de personer, som (A) havde kendskab til i forbindelse med verserende klagesager."

A havde løbende under sagens behandling bestridt oplysningerne om at hun skulle have truet enkelte ansatte i amtskommunen. Endvidere bestred A, bl.a. i et brev af 3. januar 1996 til Indenrigsministeriet, den oplysning der fremgik af amtskommunens udtalelse hvorefter hun skulle have opsøgt læge B på dennes private bopæl. A oplyste at hun i overensstemmelse med Sundhedsministeriets vejledning som hun havde fået udleveret, i første omgang havde rettet direkte henvendelse til læge B. A havde sendt hende et brev, men opsøgte hende ikke personligt på privatadressen. A fik aldrig svar på brevet. A klagede derefter til Sundhedsvæsenets Patientklagenævn.

Der findes i sagen et notat der gennemgår hele sagsforløbet. En overlæge havde, ifølge dette notat, oplyst at A havde opsøgt B privat. Sagsakterne indeholder ikke nogen erklæring fra læge B.

Endvidere fremgår det af det samme notat at A under en telefonsamtale med en bestemt ansat i amtskommunen havde truet den ansatte og dennes familie på livet. Der er ikke i sagen nogen erklæring fra denne medarbejder om denne begivenhed.

Om amtskommunens henvisning til landsretsdommen af 11. maj 1994 skrev A at Østre Landsret den 10. november 1995 i den verserende straffesag som hun havde anlagt mod lægerne, havde afsagt kendelse om "at ingen af de indklagede har godtgjort en retslig interesse i at få domsudskift vedrørende A udleveret".

Indenrigsministeriet havde ikke hos amtskommunen søgt omstændighederne om disse forhold som A havde bestridt, nærmere oplyst.

I en udtalelse af 8. maj 1996 skrev Indenrigsministeriet følgende:

"Indenrigsministeriet fører tilsyn med, at amtskommunerne overholder lovgivningen, jf. §§ 47 og 61 i lov om kommunernes styrelse (lovbekendtgørelse nr. 615 af 18. juli 1995).

Indenrigsministeriet kan ikke tage stilling til, om amtskommunernes sagsbehandling er rimelig eller hensigtsmæssig, eller til spørgsmål vedrørende skønsudøvelse, så længe skønnet udøves inden for de rammer, der er fastsat i lovgivningen.

Det følger af § 1, stk. 1, i offentlighedsloven (lov nr. 572 af 19. december 1985 om offentlighed i forvaltningen som senest ændret ved lov nr. 504 af 30. juni 1993), at loven gælder for al virksomhed, der udøves af den offentlige forvaltning, herunder også faktisk forvaltningsvirksomhed.

§ 4, stk. 1 og 3, i offentlighedsloven er sålydende:

'§ 4. Enhver kan med de undtagelser, der er nævnt i lovens §§ 7-14, forlange at blive gjort bekendt med de dokumenter, der er indgået til eller oprettet af en forvaltningsmyndighed som led i administrativ sagsbehandling i forbindelse med dens virksomhed. En forvaltningsmyndighed kan give aktindsigt i videre omfang, medmindre andet følger af regler om tavshedspligt mv.

...

Stk. 3. Begæring efter stk. 1 og 2 skal angive de dokumenter eller den sag, som den pågældende ønsker at blive gjort bekendt med.'

§ 7 i offentlighedsloven har følgende ordlyd:

'§ 7. Retten til aktindsigt omfatter ikke en myndigheds interne arbejdsdokumenter. Som interne arbejdsdokumenter anses

1) dokumenter, der udarbejdes af en myndighed til eget brug,

...'

Efter offentlighedslovens § 4, stk. 1, omfatter retten til aktindsigt dokumenter, der er indgået til eller oprettet af en forvaltningsmyndighed som led i administrativ sagsbehandling. Retten gælder kun dokumenter, der er produceret, og giver ikke ansøgeren krav på, at myndigheden rekonstruerer allerede destrueret materiale eller tilvejebringer dokumenter.

Det er endvidere en betingelse efter offentlighedslovens § 4, stk. 3, at begæringen om aktindsigt angiver de dokumenter eller den sag, som man ønsker at blive gjort bekendt med.

Det må anses for tilstrækkeligt til at opfylde identifikationskravet, at begæringen om aktindsigt indeholder de oplysninger, der efter indretningen af myndighedens journaler og registre er nødvendige for, at myndigheden kan finde frem til sagen.

Der kan nærmere henvises til 'Forvaltningsret' v/ Hans Gammeltoft-Hansen m.fl., 1994, side 265 f.

Københavns Amtskommune har i sin udtalelse af 24. november 1995 oplyst, at der findes en vagtplan for den psykiatriske skadestue på Amtssygehu-

set i Gentofte for den 23. januar 1993, hvoraf navnene på de to sygeplejersker fremgår.

Således som Deres henvendelse af 11. april 1993 til Amtssygehuset i Gentofte er formuleret, finder Indenrigsministeriet, at Deres begæring om aktindsigt må forstås som omfattende også vagtplanen, jf. offentlighedslovens § 4, stk. 3.

Indenrigsministeriet finder, at den pågældende vagtplan må anses for at være et internt arbejdsdokument, der som udgangspunkt er undtaget fra retten til aktindsigt efter offentlighedslovens § 7, nr. 1, idet ministeriet lægger til grund, at der er tale om et dokument, der er udarbejdet af Gentofte Amtssygehus til eget brug. Ministeriet har herved lagt til grund, at sådanne vagtplaner alene anvendes i sygehusforvaltningen og på sygehusene.

Som en undtagelse til § 7 i offentlighedsloven er det i lovens § 11, stk. 1, anført, at oplysninger i interne arbejdsdokumenter om faktiske omstændigheder af væsentlig betydning for sagsforholdet er undergivet aktindsigt i overensstemmelse med lovens almindelige regler.

§ 11, stk. 1, i offentlighedsloven er sålydende:

'Oplysninger i dokumenter, der er omfattet af § 7 og § 10, nr. 1-4, om faktiske omstændigheder, der er af væsentlig betydning for sagsforholdet, skal uanset disse bestemmelser meddeles i overensstemmelse med lovens almindelige regler.'

Om ekstraheringspligten efter § 11, stk. 1, er i bemærkningerne til bestemmelsen (Folketingstidende 1985/86, Tillæg A, spalte 225) blandt andet anført følgende:

'Ekstraheringspligten efter stk. 1 omfatter enhver konkret oplysning om faktiske omstændigheder af væsentlig betydning for sagsforholdet, der ikke fremgår af de dokumenter, der er undergivet aktindsigt efter de almindelige regler.

Ekstraheringspligten omfatter ikke blot oplysninger vedrørende en sags faktiske omstændigheder, som myndigheden har været forpligtet til at gøre notat om efter lovforslagets § 6, men også oplysninger, som myndigheden har tilført sagen fra sine interne arbejdsdokumenter i andre sager eller fra registre og lignende.

I modsætning til notatpligten i lovforslagets § 6 gælder ekstraheringspligten som udgangspunkt alle de sagstyper, der er omfattet af loven, d.v.s. også administrative sager, der indgår i faktisk forvaltningsvirksomhed. Ikke enhver oplysning, der er nedskrevet, er omfattet af ekstraheringspligten, idet den kun

gælder for oplysninger af væsentlig betydning for sagsforholdet. Det forhold, at en oplysning på et tidspunkt nedfældes i et dokument, der indgår i sagen, må i nogle tilfælde tages som udtryk for, at oplysningen i hvert fald på dette tidspunkt ikke blev anset for betydningsløs. Imidlertid kan det vise sig, at oplysninger, der oprindeligt blev anset for at være af betydning, og som derfor blev noteret på sagens akter, på et senere stadium i sagsbehandlingen er betydningsløse. Omfanget af ekstraheringspligten kan derfor afhænge af, på hvilket tidspunkt begæring om aktindsigt fremsættes.'

Bestemmelsen gælder som nævnt kun for oplysninger af væsentlig betydning for sagsforholdet.

Det er Indenrigsministeriets opfattelse, at oplysningerne om navne og stillingsbetegnelser på de to sygeplejersker, der var til stede under Deres ophold på den psykiatriske skadestue den 23. januar 1993, må betragtes som faktiske oplysninger af væsentlig betydning for Deres behandling på den psykiatriske skadestue, hvorfor Københavns Amtskommune efter ministeriets opfattelse som udgangspunkt har pligt til at meddele Dem disse oplysninger.

Adgangen til at blive gjort bekendt med oplysninger, der i givet fald skal ekstraheres, er undergivet de begrænsninger, der følger af §§ 12-14.

Offentlighedslovens § 13, stk. 1, er sålydende:

'Retten til aktindsigt kan begrænses i det omfang, det er nødvendigt til beskyttelse af væsentlige hensyn til

...

6) private og offentlige interesser, hvor hemmeligholdelse efter forholdets særlige karakter er påkrævet.'

Med bestemmelsen i § 13, stk. 1, nr. 6, er der givet de offentlige forvaltningsmyndigheder en vis adgang til efter en konkret vurdering at begrænse adgangen til aktindsigt, hvis dette er nødvendigt til beskyttelse af bl.a. enkeltpersoners interesse.

Det er i forarbejderne til den tilsvarende bestemmelse i § 2, stk. 2, nr. 4, i offentlighedsloven af 1970 forudsat, at der kun vil blive gjort brug af bestemmelsen i tilfælde, hvor hemmeligholdelse af hensyn til enkeltpersoners interesse er klart påkrævet jf. F.T. 1969/70, tillæg A, sp. 589.

Af Københavns Amtskommunes udtalelse af 24. november 1995 fremgår det, at amtskommunen normalt efter anmodning udleverer navne på de personer, der har deltaget i udøvelsen af faktisk forvaltningsvirksomhed, herunder læger, sygeplejersker m.fl.

Det fremgår endvidere af sagen, at Københavns Amtskommune på grundlag af en vurdering fra sygehuset i den konkrete sag har skønnet, at udlevering af navne på de to sygeplejersker burde undlades.

Indenrigsministeriet finder, at der efter omstændighederne - af hensyn til sygehuspersonale, der behandler psykiatriske patienter - vil kunne være behov for at hemmeligholde oplysninger om navne på det pågældende personale, jf. offentlighedslovens § 13, stk. 1, nr. 6.

Det falder som ovenfor anført uden for rammerne af det kommunale tilsyn at tage stilling til spørgsmål vedrørende skønsudøvelse, så længe skønnet udøves inden for de rammer, der er fastsat i lovgivningen.

Indenrigsministeriet finder ikke grundlag for at antage, at den lægefaglige vurdering, der ligger bag amtskommunens beslutning om ikke at udlevere navnene på de to sygeplejersker, ikke har kunnet udøves inden for rammerne af offentlighedslovens § 13, stk. 1, nr. 6.

Indenrigsministeriet finder endvidere ikke grundlag for at antage, at Københavns Amtskommune har været forpligtiget til at udlevere de pågældende navne i henhold til anden lovgivning.

Af den kommenterede offentlighedslov, v/ John Vogter, 1992, side 188, fremgår det, at det i Justitsministeriets praksis er almindeligt antaget, at den, over for hvem det offentlige har truffet en afgørelse, kan kræve at få oplyst, hvem der har deltaget i sagsbehandlingen. Som begrundelse herfor er anført, at oplysninger om, hvilke personer der har truffet afgørelse, og hvem der i øvrigt har medvirket i sagsbehandlingen, er af væsentlig betydning for afgørelsen af eventuelle spørgsmål om inhabilitet.

I det foreliggende tilfælde er der imidlertid ikke truffet nogen afgørelse, men derimod tale om udøvelse af faktisk forvaltningsvirksomhed, hvor der ikke på samme måde kan opstå spørgsmål om inhabilitet.

Uanset eventuelle hensigtsmæssighedsovervejelser, der kunne tale for det modsatte, har Indenrigsministeriet ikke fundet grundlag for at antage, at der gælder en forvaltningsretlig grundsætning om pligt til udlevering af navne på personer, der medvirker ved udøvelsen af faktisk forvaltningsvirksomhed.

Da det kommunale tilsyn er et legalitetstilsyn, finder Indenrigsministeriet på denne baggrund ikke grundlag for at foretage videre i anledning af Københavns Amtskommunes beslutning om at undlade at oplyse Dem om navn på de to sygeplejersker, der - foruden læge Susanne Hegedüs - var til stede, da De blev indbragt på den psykiatriske skadestue den 23. januar 1993."

A klagede til mig over denne udtalelse.

Ombudsmandens udtalelse

"Indenrigsministeriet har lagt til grund at oplysning om navnene på de to sygeplejersker på den psykiatriske skadestue på Gentofte Amtssygehus fremgår af vagtplaner. Disse vagtplaner er interne arbejdsdokumenter. Efter offentlighedslovens § 7 er interne arbejdsdokumenter undtaget fra retten til aktindsigt. Dog skal oplysninger om sagens faktiske omstændigheder ekstraheres, jf. offentlighedslovens § 11, stk. 1. Indenrigsministeriet har konkluderet at netop navnene på sygeplejerskerne er oplysninger der er omfattet af ekstraheringspligten i offentlighedslovens § 11, stk. 1. Jeg kan i det hele tilslutte mig denne del af Indenrigsministeriets redegørelse for retsstillingen.

Efter Indenrigsministeriets opfattelse kan oplysningerne undtages fra aktindsigt efter offentlighedslovens § 13, stk. 1, nr. 6, som har denne ordlyd:

'Retten til aktindsigt kan begrænses i det omfang, det er nødvendigt til beskyttelse af væsentlige hensyn til

...

6) private og offentlige interesser, hvor hemmeligholdelse efter forholdets særlige karakter er påkrævet.'

En bestemmelse svarende til offentlighedslovens § 13, stk. 1, nr. 6, blev indført ved offentlighedsloven fra 1970 (lov nr. 280 af 10. juni 1970). I betænkningen der lå til grund for lovforslaget til offentlighedsloven fra 1970 (betænkning nr. 325/1963), er på s. 64 om baggrunden for bestemmelsen anført at man forudsatte at der kun ville blive gjort brug af den under § 2, nr. 7, foregående bestemmelse i tilfælde, hvor hemmeligholdelse af hensyn til det offentlige eller enkeltpersoners interesse klart ville tilsige det.

I betænkning nr. 857/1978 om offentlighedslovens revision, s. 260, har udvalget om den tidligere bestemmelses rækkevidde bl.a. skrevet således:

'Der kan være anledning til indledningsvis at fastslå, at den eksemplifikation på bestemmelsens anvendelsesområde, der er givet i forarbejderne, utvivlsomt ikke er udtømmende, men at også andre beskyttelsesinteresser end de nævnte kan komme i betragtning. Tværtimod er forholdet antagelig det, at der næppe på forhånd kan drages absolutte grænser for, hvilke *typer* af interesser der i givet fald vil kunne varetages gennem anvendelse af generalklausulen. I det omfang, der er spørgsmål om at begrænse offentlighedsprincippet af hensyn til interesser, der falder uden for de i lovmotiverne nævnte, vil der dog givetvis blive stillet strengere krav med hensyn til styrken af det aktuelle beskyttelsesbehov. I det hele taget må det i overensstemmelse med forarbejderne lægges til grund, at undtagelse efter bestemmelsen kun kan gøres, *hvor det er klart påkrævet...*

En samlet vurdering af de tilfælde, hvor bestemmelsen efter de foreliggende oplysninger har været bragt i anvendelse i praksis, efterlader det indtryk, at

den i betydelig udstrækning, - ... - er blevet benyttet til at tilgodese beskyttelsesinteresser, der som sådanne er anerkendt ved udformningen af lovens øvrige undtagelsesbestemmelser, men hvor de udtrykkelige bestemmelser har vist sig utilstrækkelige.'

På baggrund af denne beskrivelse af gældende ret skrev udvalget i betænkningen på s. 285ff følgende om sine overvejelser:

'Det er udvalgets opfattelse, at en sådan generalklausul bør opretholdes i forbindelse med offentlighedslovens revision. Udvalget har i så henseende navnlig lagt vægt på, at der ikke i den periode, offentlighedsloven har været i kraft, er indhøstet så udførlige erfaringer, at det er muligt med rimelig grad af sikkerhed at overskue alle de undtagelsesbehov, der vil kunne opstå i praksis, at en generalklausul er påkrævet for at undgå, at visse meget specielle undtagelsesbehov opregnes udtrykkeligt i loven, samt at en generalklausul giver loven en ønskelig smidighed med hensyn til at kunne tilpasses nye undtagelsesbehov, der måtte opstå i fremtiden, således at hyppige ændringer af loven kan undgås. Udvalget skal dog samtidig understrege, at generalklausulen som hidtil kun forudsættes anvendt i begrænset omfang og kun, hvor der er et klart behov derfor.'

Jeg anerkender at der kan være tilfælde hvor hensynet til en medarbejder på en psykiatrisk afdeling efter en konkret vurdering i det enkelte tilfælde kan føre til at undtage oplysningen om den pågældendes navn efter offentlighedslovens § 13, stk. 1, nr. 6. Som det fremgår af det jeg har anført ovenfor, skal der imidlertid være et klart behov herfor.

Amtskommunen oplyste over for Indenrigsministeriet at amtet i den konkrete sag mener at der er begrundet formodning om at udlevering af de omhandlede navne kan medføre at de pågældende udsættes for chikane fra Dem. De har allerede overfuset adskillige ansatte i amtet og også opsøgt den behandlende skadestuelæge på dennes privatadresse. Endvidere henviser amtet til at det af sagsakterne fremgår at Politimesteren i Lyngby i en udtalelse til Justitsministeriet oplyste at De ved Østre Landsrets dom af 11. maj 1994 var dømt for vold.

Indenrigsministeriet har på dette grundlag udtalt at ministeriet mener at der - af hensyn til sygehuspersonale der behandler psykiatriske patienter - vil kunne være behov for at hemmeligholde oplysninger om navne på dette personale. Indenrigsministeriet mener at den lægefaglige vurdering der ligger bag amtskommunens beslutning om ikke at udlevere navnene på de to sygeplejersker, har kunnet udøves inden for rammerne af offentlighedslovens § 13, stk. 1, nr. 6.

Som anført ovenfor er det forudsat at bestemmelsen i offentlighedslovens § 13, stk. 1, nr. 6, har et meget snævert anvendelsesområde. Anvendelse af bestemmelsen må derfor forudsætte at undtagelse fra aktindsigt er absolut påkrævet af hensyn til andre private eller offentlige interesser.

De har i sagen fremsat indsigelser imod de oplysninger om chikane, trusler mv. som ligger til grund for Indenrigsministeriets udtalelse. Indenrigsministeriet har ikke søgt disse oplysninger nærmere dokumenteret.

Efter min opfattelse burde ministeriet på grundlag af Deres indsigelser have bedt Københavns Amtskommune om nærmere oplysninger om Deres opførelse over for personalet, herunder have søgt tilvejebragt oplysninger direkte fra de personalemedlemmer som var blevet forulempet, og fra læge (B). Oplysningerne om straffedommen fremgår ikke af sagens akter ud over at den er nævnt i amtets udtalelse. Straffedommen, herunder indholdet af dommen, og den vægt den er tillagt, fremgår hverken af amtskommunens eller Indenrigsministeriets udtalelser. Om de kommunale tilsynsmyndigheders undersøgelsesbeføjelser henviser jeg til udtalelsen optrykt i Folketingets Ombudsmands beretning for året 1978, s. 504ff.

Jeg har henstillet til Indenrigsministeriet at genoptage sagen og søge sagens faktum nærmere belyst under hensyn til det jeg har anført ovenfor. Jeg har bedt ministeriet om at underrette mig om hvad ministeriet foretager sig i sagen."

Indenrigsministeriet meddelte mig ved brev af 20. december 1996 at ministeriet havde genoptaget sagen.

NOTER: (*1) FOB 1989, s. 151 og FOB 1978, s. 504ff.